

ביעקב". ע"כ בעת ההיא, בעת גמיהו והמבודה, אשר סדר החזירים הויינט נחפשו בארץ ישראל למכביר, ונשאר רק זיק האמונה הפנימית השוננת עמוק בלב היושפני, כי האות בדורותיו, אף שזו קסן המונח בחותמו של פ'חן, שאותו לא טמא זרים. אבל היה יכול לומר אז:

הגולמים במרוצת זמן הההה, בלתי ונשכחים אחריו לחזקן ולפשתן, לעשותו ידו ומוון ומוחש בכל. פר' השמן קטן והוא אין בו כ"א להליך יומ אוחר, שעה אחת, שעת התרכומות (שבה) ירומ האדם משלולות החיים, ע"י אוד הפנימי של קדר האמונה בשם ד' אליהו עולם, ומהר ישוב לדת באין לו קשר חיים קיימים בכל מעשיו בדרךה של תורה. אמונם נעשה בו נם, בעצם שלא היו כל החיים או מוכנים שיתפשט בהם אוד קדוש של האמונה העיקרית, אבל מכח יד ד' ואמונהו שלא יעוז את עמו בעבור שמו הגדול, והנה יספיק זה הפק הקטן להדילך ממנו שמנת ימים, הרומים על הארכת הזמן עד עברו כל תקופת ההוה ובא תקופת העתיד הנוארה בקדוש, שהארץ ת מלא "דעה את ד' כמים ליט' ממכסים" 5.

$$f_0 = \theta \left(\frac{f_0}{\theta} \right)$$

ענין מה שהייתה הגט בדרךך וזה להיות שמן
על לילה אחת ולעשות בו נס.
להודיע בז' לשולם גשאדי נקודה אחת
בנפשות בני ישראל אשר על ידי זה יחולין
להיות נשוע בהשם יתברך. ואמו"ז ז"ל
אמר פ"ר אחד חותם כחותמו של בחן גדול
הוא הנקודה שנאמר עלייה (בראשית ט, א)
אנבי מגן לך שבתייחז הקב"ה לאברהם
אביינו שנקרה בחן אתה בחן לעולם (ההליט
ק, ה) ונקרו אדים הגדול בענקים. ויש לומר
עד כי הוא אחרן הכהן הגדול בראיתא
ברמב"ן בשם המדרש שלך לעולם קיימות.
בי מדרת אהרן הוא גם כן חdar ואהבה^ו.
ובתיכ (שה"ח, ז) מים רבים לא יוכלו לכבות
בר' האבה ואחרן הכהן נתע אהבותיו יתרברך
בלבבות בני ישראל להיות נשאר פ"ר אחד
חותם בנו". ויש לומר קבעות ועשהום"
הוא על כי אל לחיות מתעורר בימים אלו
בכל שנה ושנה - פתיחת הנקודה
וחותפותה לח' ימינו וזה מתחדש בכל
חנוכה שנפתח אותה הנקודה ובחדלות
הגרות וכןין להרחב ולחותפש זאת
הנקודה ולבן מוצאות חנוכה נר איש וביתו
והמהדורין כי שכפי מעב האדים יכול
להרחיב הארץ זו יותר ויותר.

(Digitized by srujanika@gmail.com)

יב. וכשנבררו בית חשמנאי ונצחים, ברקו ולא מצאו
אללא פרך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כה'ג,
ולא דוחה בו אלא לחדליק יומ אחד, וגעשׂה בו נס החוליקו
מכהנו שבעת ימי'. פומאת והשננים, השחתם המדרות והגידעות,
שבאה למחנה, ישראל מסכת התגברות הינוים ושלטונם, היא

ה策ה היוצר איננה הנוגעת עד נפש האומה. זאת היא אמונה ממלואות חמץ זעים, שם הדיעות המסתערות מן עומק יסוד התורה, אחדות השם יתברך ואמנתו, נפכו מתרת על לויןינו, הנה שם שהכחון הכללי שבעם ד' הוכן להוראות חוקי ד' ומשפטיו, להראות בפועל חוכן של חיים קדושים וטהוריים למען היה לਮופת לעם כולם, כן יש בכל אדם מישראל צד כהוננו, מפני שבכללם מהה מלכית כהנים וגוי קדוש. התשובה הפנימית, לקושות החיים ולדעת המורה ולילכת בדורכיה, היא גנואה בעומק הלב הישראלי. וכבר ביארנו בע"ה בチュודה מעשר שני הנاقل לבעלים, שהוא בא לעורר את יסוד הכהונת העצמית הנזומה בנפש כל אדם מישראל. והנה הכהונה בכללה מתחשפת על דרכי החיים ועל כל מרחב הדעתה והטהורה, גם היא הייתה כבר מוכנה להתחלל מכחה של יון. אבל עוד יותר עמור בלב שוכן אור הנשמה הישראלית, שם גנוו הקשר הפנימי של האיש הישראלי, המופיע בכל עז בכלל האומה, עם האמונה העקרית בשם ד' אלהי ישראל, והרצון התוק והגעוץ שלא להפריד מבית חייהם, מהאמונה בכללה. זהו העולם הפנימי היהודי, שדוגמתו בתוך הכלל הוא הכהן והగזול הנכסנו לפני ולפניהם לשרת בקדוש ביום הקדוש המוביל מכל עסקי החיים הגשיים. אותו דבר הקטן שמנוח בחותמו של כה"ג, לא יוכל היזונים לטמאות, לעקור מכלל ישראל קישורם הפנימי העמור עם ד' אלהי ישראל, וזה לא יכול כל בעליך זה וורע, "מים רבים לא יכול לcobot את האהבה ונחרות לא ישפטות"². אמונם כאשר הפק נשאר בקטנותו, כאשר האמונה רק בלב תחיה גנווה ועל החיים בפועל לא תראה את כתה, במה זה יכול לעמוד, בין שהחיתים בפועל כבר לקחו להם דרך אחרת שלא ע"פ היטוט של האמונה הפנימית, הלא תוכל חיללה שאירת הפליטה להכחות מעיריות dredon של החיים המוראים המוצברים עליה ומוסעים את אוריה מלמהשט, "באפס עצים תכבה אש"³. אבל זה הכת הנפלא שיש בראש הاور הגנוו, שאע"פ שימצא לפני דרכי חיים היפות מתוכנו, דיעות המתחשפות העוזרות מנגד לו, מבלי דעת של אוטן בעלי הדעותיהם שהם הולכים בדרך והפוגה מאשר טמן בפנימיות היוצר עומקה שכונפשב. ותנה תגליה יד ד' ע"י עליותינו עם עם זו בחר לו, והניצוץ הקטן יחולב ויעקור משורש את כל ארכות החיים הורם, ואת כל הדעות והתקבויות אשר גערמו עליו חמרם אמרם, ויתפשט על כל ארכות החיים להשיכ לבן של ישראל לאביהן שבשמיט, עד שיטסיקו כתות החיים המעשיים שטם כבר הולכים לדרך התורה והמצוות, להחיות את ישראל ולהאריך אורם, עד עבור כל הזמן ההווה ועוד בא התקופה الجديدة של אוור חזש על ציון, עד כא שנת גואלה ויום רצון לד'. "ובא לציון גואל ולשבוי פשע